Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP SODIŠČA (drugi senat)

z dne 22. decembra 2022*

(besedilo, popravljeno s sklepom z dne 2. julija 2023)

„Predhodno odločanje – Člen 53(2) Poslovnika Sodišča – Člen 267 PDEU – Nujnost razlage prava Unije, da bi predložitveno sodišče lahko izdalo svojo sodbo – Neobstoj – Očitna nedopustnost“

V združenih zadevah od C-491/20 do C-496/20, C-506/20, C-509/20 in C-511/20,

katerih predmet so predlogi za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki jih je vložilo Sąd Najwyższy (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) (vrhovno sodišče (senat za delovno pravo in pravo socialne varnosti), Poljska) z odločbami z dne 15. julija 2020, ki so na Sodišče prispele 24. septembra 2020 (C-491/20), 25. septembra 2020 (C-492/20), 28. septembra 2020 (C-493/20), 2. oktobra 2020 (C-494/20 in C-495/20), 6. oktobra 2020 (C-496/20), 9. oktobra 2020 (C-506/20), 22. septembra 2020 (C-509/20) in 13. oktobra 2020 (C-511/20), v postopkih

W. Ż.

proti

A. S.,

Sąd Najwyższy,

ob udeležbi

Prokurator Generalny (C-491/20),

in

W. Ż.

proti

K. Z.,

Skarb Państwa – Sąd Najwyższy,

* Jezik postopka: poljščina.

ob udeležbi

Prokurator Generalny (C-492/20),

in

P. J.

proti

A. T.,

R. W.,

Sąd Najwyższy,

ob udeležbi

Prokurator Generalny (C-493/20),

in

K. M.

proti

T. P.,

Skarb Państwa – Sąd Najwyższy,

ob udeležbi

Prokurator Generalny (C-494/20),

in

T. M.

proti

T. D.,

M. D.,

P. K.,

J. L.,

M. L.,

O. N.,

G. Z.,

A. S.,

Skarb Państwa – Sąd Najwyższy,

ob udeležbi

(popravljeno s sklepom z dne 2. marca 2023) **Prokurator Generalny** (C-495/20),

in

M. F.

proti

T. P.,

ob udeležbi

Prokurator Generalny (C-496/20),

in

T. B.

proti

T. D.,

M. D.,

P. K.,

J. L.,

M. L.,

O. N.,

G. Z.,

A. S.,

Skarb Państwa – Sąd Najwyższy,

ob udeležbi

Prokurator Generalny (C-506/20),

in

M. F.

proti

J. M.,

ob udeležbi

Prokurator Generalny,

Rzecznik Praw Obywatelskich (C-509/20),

in

B. S.

proti

T. D.,

M. D.,

P. K.,

J. L.,

M. L.,

O. N.,

Skarb Państwa – Sąd Najwyższy,

ob udeležbi

Prokurator Generalny (C-511/20),

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi A. Prechal (poročevalka), predsednica senata, M. L. Arastey Sahún, sodnica, F. Biltgen, N. Wahl in J. Passer, sodniki,

generalni pravobranilec: A. M. Collins,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za W. Ż. S. Gregorczyk – Abram, M. Pietrzak in M. Wawrykiewicz, adwokaci,

– za A. S. on sam,

– za K. Z. on sam,

– za P. J. S. Gregorczyk – Abram in M. Wawrykiewicz, adwokaci,

– za A. T. on sam,

– za K. M. M. Jabłoński, adwokat,

– za T. P. on sam,

– za T. M., T. B. in B. S. M. Gajdus, adwokat,

– za M. F. W. Popiołek, radca prawny,

– za P. K. on sam,

– za Sąd Najwyższy M. Manowska,

– za Prokurator Generalny R. Hernand in M. Pasionek,

– za Rzecznik Praw Obywatelskich M. Taborowski in M. Wróblewski,

– za poljsko vlado B. Majczyna, agent,

– za Evropsko komisijo K. Herrmann in P. J. O. Van Nuffel, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi odločeno z obrazloženim sklepom v skladu s členom 53(2) Poslovnika Sodišča,

sprejema naslednji

Sklep

1 Predlogi za sprejetje predhodne odločbe se nanašajo na razlago člena 2, člena 4(2) in (3), člena 6(3) in člena 19(1), drugi pododstavek, PEU, člena 267 PDEU ter člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

2 Ti predlogi so bili vloženi v okviru sporov med W. Ż. (C-491/20 in C-492/20), P. J. (C-493/20), K. M. (C-494/20), T. M. (C-495/20), M. F. (C-496/20 in C-509/20), T. B. (C-506/20) in B. S. (C-511/20), na eni strani, ter A. S. (C-491/20), K. Z. (C-492/20), A. T. in R. W. (C-493/20), T. P. (C-494/20 in C-496/20), T. D., M. D., P. K., J. L., M. L. in O. N. (C-495/20, C-506/20 in C-511/20), G. Z. in A. S. (C-495/20 in C-506/20), J. M. (C-509/20) ter Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče, Poljska) (C-491/20 in C-493/20) in Skarb Państwa – Sąd Najwyższy (državna blagajna –

vrhovno sodišče, Poljska) (C-492/20, C-494/20, C-495/20, C-506/20 in C-511/20), na drugi strani, zaradi predlogov, naj se ugotovi, da ne obstaja delovno razmerje med različnimi osebami, ki opravljajo sodniško funkcijo na Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), in tem sodiščem.

Nacionalni pravni okvir

Ustava

3 Člen 144(2) in (3) Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (ustava Republike Poljske, v nadaljevanju: ustava) določa:

„2. Da bi bili uradni akti predsednika republike veljavni, jih mora sopodpisati predsednik sveta ministrov, ki se s tem zaveže pred Sejm [(spodnji dom parlamenta, Poljska)].

3. Določbe odstavka 2 se ne uporabljajo v naslednjih primerih:

[…]

(17) imenovanje sodnikov;

[…]“

4 V skladu s členom 179 ustave sodnike na predlog Krajowa Rada Sądownictwa (nacionalni sodni svet, Poljska) (v nadaljevanju: KRS) za nedoločen čas imenuje predsednik republike.

Zakonik o civilnem postopku

5 Člen 189 Kodeks postępowania cywilnego (zakonik o civilnem postopku) določa:

„Tožeča stranka lahko pri sodišču vloži predlog za ugotovitev obstoja oziroma neobstoja pravnega razmerja ali pravice, če ima legitimni pravni interes.“

Zakon o vrhovnem sodišču

6 Ustawa o Sądzie Najwyższym (zakon o vrhovnem sodišču) z dne 8. decembra 2017 (Dz. U. 2018, pozicija 5) je začel veljati 3. aprila 2018. Z njim sta bila med drugim pri Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) ustanovljena nova senata, to sta na eni strani Izba Dyscyplinarna (disciplinski senat) in na drugi strani Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Nawyższego (senat za izredni nadzor in javne zadeve).

7 Člen 27(1) zakona o vrhovnem sodišču določa:

„Disciplinski senat je pristojen za:

(1) disciplinske zadeve:
   (a) v zvezi s sodniki [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)],

(b) ki jih obravnava [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] v zvezi z disciplinskimi postopki, ki potekajo na podlagi teh zakonov:

[…]

– zakon o organizaciji splošnih sodišč […],

[…]

[…]

(2) zadeve s področja delovnega prava in prava socialne varnosti v zvezi s sodniki [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)];

[…]“

8 Člen 73(1) zakona o vrhovnem sodišču določa:

„Disciplinska sodišča v disciplinskih zadevah v zvezi s sodniki [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] so:

(1) na prvi stopnji: [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] v sestavi dveh sodnikov disciplinskega senata in enega porotnika [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)];

(2) na višji stopnji: [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] v sestavi treh sodnikov disciplinskega senata in dveh porotnikov [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)].“

9 Zakon o vrhovnem sodišču je bil večkrat spremenjen, med drugim z ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (zakon o spremembah zakona o organizaciji splošnih sodišč, zakona o vrhovnem sodišču in nekaterih drugih zakonov) z dne 20. decembra 2019 (Dz. U. 2020, pozicija 190).

10 Člen 26(2) zakona o vrhovnem sodišču, kakor je bil spremenjen z zakonom z dne 20. decembra 2019, določa:

„Senat za izredni nadzor in javne zadeve je pristojen za odločanje o predlogih ali izjavah v zvezi z izločitvijo sodnika ali določitvijo sodišča, pred katerim mora potekati postopek, vključno z očitki, ki se nanašajo na neobstoj neodvisnosti sodišča ali sodnika. Sodišče, ki odloča v zadevi, nemudoma pošlje predlog predsedniku senata za izredni nadzor in javne zadeve, da se ta predlog obravnava v skladu s pravili, ki jih določajo posebne določbe. […]“

11 Člen 29(2) in (3) zakona o vrhovnem sodišču, kakor je bil spremenjen z zakonom z dne 20. decembra 2019, določa:

„2. V okviru dejavnosti [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] ali njegovih organov ni dovoljeno podvomiti o legitimnosti sodišč, ustavnih organov države ali organov za nadzor in zaščito prava.

3. [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] ali drug organ oblasti ne more ugotavljati ali presojati zakonitosti imenovanja sodnika ali pristojnosti za opravljanje nalog v zvezi z izvajanjem sodne oblasti, ki izhaja iz tega imenovanja.“

Zakon o organizaciji splošnih sodišč

12 Člen 110 ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych (zakon o organizaciji splošnih sodišč) z dne 27. julija 2001, kakor je bil spremenjen (Dz. U. 2018, pozicija 23), določa:

„1. V disciplinskih zadevah v zvezi s sodniki odločajo:

(1) na prvi stopnji:
(a) disciplinska sodišča pri višjih sodiščih v sestavi treh sodnikov;

[…]

3. Disciplinsko sodišče, v jurisdikciji katerega sodnik, ki je predmet disciplinskega postopka, opravlja funkcijo, ne sme odločati v zadevah iz odstavka 1, točka 1(a). Disciplinsko sodišče, pristojno za odločanje v zadevi, določi predsednik [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)], ki vodi delo disciplinskega senata, na predlog disciplinskega tožilca.

[…]“

Zakon o KRS

13 KRS je urejen z ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa (zakon o nacionalnem sodnem svetu) z dne 12. maja 2011 (Dz. U. 2011, št. 126, pozicija 714), kakor je bil spremenjen zlasti z ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (zakon o spremembah zakona o nacionalnem sodnem svetu in nekaterih drugih zakonov) z dne 8. decembra 2017 (Dz. U. 2018, pozicija 3) in z ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (zakon o spremembi zakona o organizaciji splošnih sodišč in nekaterih drugih zakonov) z dne 20. julija 2018 (Dz. U. 2018, pozicija 1443) (v nadaljevanju: zakon o KRS).

14 Člen 37(1) zakona o KRS določa:

„Če se je za mesto sodnika prijavilo več kandidatov, [KRS] preuči in oceni vse vložene prijave hkrati. V tem položaju [KRS] sprejme sklep o svojih odločitvah o predložitvi predloga za imenovanje na mesto sodnika glede vseh kandidatov.“

15 Člen 43(2) tega zakona določa:

„Če sklepa iz člena 37(1) ne izpodbijajo vsi udeleženci v postopku, postane ta pravnomočen v delu, ki vsebuje odločitev, da se ne vloži predlog za imenovanje na sodniško funkcijo udeležencev, ki niso vložili tožbe, ob upoštevanju določb člena 44(1b).“

16 Člen 44 navedenega zakona je določal:

„1. Udeleženec v postopku lahko vloži tožbo pri [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] z utemeljitvijo, da sklep [KRS] ni zakonit, če ni v ločenih določbah določeno drugače. […]

1a. V posameznih zadevah, ki se nanašajo na imenovanje na sodniško funkcijo pri [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)], se tožba vloži pri [Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče, Poljska)]. V teh primerih ni mogoče vložiti tožbe pri [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)]. Tožba pri

[Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče)] ne more temeljiti na tožbenem razlogu, da se je pri odločanju o predložitvi predloga za imenovanje na mesto sodnika [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] upoštevala nepravilna ocena glede tega, ali kandidati izpolnjujejo merila.

1b. Če v posameznih zadevah glede imenovanja na sodniško funkcijo pri [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] sklepa iz člena 37(1) ne izpodbijajo vsi udeleženci v postopku, postane ta sklep pravnomočen, in sicer v delu, ki vsebuje odločitev o vložitvi predloga za imenovanje na mesto sodnika [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)], in v delu, ki vsebuje odločitev, da se ne vloži predlog za imenovanje na mesto sodnika istega sodišča, v primeru udeležencev v postopku, ki niso vložili tožbe.

[…]

4. V posameznih zadevah, ki se nanašajo na imenovanje na sodniško funkcijo pri [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)], je razveljavitev sklepa [KRS] o nepredložitvi predloga za imenovanje na mesto sodnika [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] s strani [Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče)] enakovredna sprejetju kandidature udeleženca, ki je vložil pravno sredstvo, za postopek izbire za prosto mesto sodnika [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)], in sicer za mesto, za katero na dan razglasitve sodbe [Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče)] postopek pred [KRS] še ni končan, ali – če takega postopka ni – za naslednje prosto mesto sodnika na [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)], ki je predmet razpisa.“

17 Odstavek 1a člena 44 zakona o KRS je bil temu členu dodan z zakonom z dne 8. decembra 2017 o spremembah zakona o nacionalnem sodnem svetu in nekaterih drugih zakonov, ki je začel veljati 17. januarja 2018, odstavka 1b in 4 pa sta bila temu členu dodana z zakonom z dne 20. julija 2018 o spremembi zakona o organizaciji splošnih sodišč in nekaterih drugih zakonov, ki je začel veljati 27. julija 2018. Pred uvedbo teh sprememb so bile tožbe iz navedenega odstavka 1a vložene pri [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] v skladu z odstavkom 1 tega člena 44.

18 Trybunał Konstytucyjny (ustavno sodišče, Poljska) je s sodbo z dne 25. marca 2019 razglasilo, da člen 44(1a) zakona o KRS ni skladen s členom 184 ustave, ker v bistvu pristojnost, ki je bila z navedenim odstavkom 1a podeljena Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče), ni bila utemeljena niti z naravo obravnavanih zadev, niti z organizacijskimi značilnostmi navedenega sodišča, niti s postopkom, ki ga to sodišče uporablja. Trybunał Konstytucyjny (ustavno sodišče) je v tej sodbi navedlo tudi, da ta razglasitev neustavnosti „nujno povzroči ustavitev vseh sodnih postopkov, ki še niso končani in ki temeljijo na razveljavljeni določbi“.

19 Člen 44 zakona o KRS je bil nato spremenjen z ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (zakon o spremembi zakona o nacionalnem sodnem svetu in zakona o upravnih sodiščih) z dne 26. aprila 2019 (Dz. U. 2019, pozicija 914), ki je začel veljati 23. maja 2019. Odstavek 1 tega člena 44, kakor je bil spremenjen, zdaj določa:

„Udeleženec v postopku lahko vloži tožbo pri [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)] z utemeljitvijo, da sklep [KRS] ni zakonit, če ni v ločenih določbah določeno drugače. V posameznih zadevah, ki se nanašajo na imenovanje na sodniško funkcijo pri [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)], ni mogoče vložiti tožbe.“

20 Poleg tega člen 3 tega zakona z dne 26. aprila 2019 določa, da se „[p]ostopki v zvezi s tožbami zoper sklepe [KRS] v posameznih zadevah, ki se nanašajo na imenovanje na sodniško funkcijo pri [Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče)], ki so se začeli, vendar niso bili končani pred začetkom veljavnosti tega zakona, […] ustavijo po samem zakonu.“

Spori o glavni stvari

Zadeva C-509/20

21 Spor o glavni stvari v zadevi C-509/20 je že bil predmet predloga za sprejetje predhodne odločbe, v okviru katerega je bila izdana sodba z dne 22. marca 2022, Prokurator Generalny in drugi (Disciplinski senat vrhovnega sodišča – Imenovanje) (C-508/19, EU:C:2022:201, v nadaljevanju: sodba Prokurator Generalny).

22 M. F., ki opravlja sodniško funkcijo na Sąd Rejonowy w P. (okrožno sodišče v P., Poljska), je pri Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) vložila tožbo na podlagi člena 189 zakonika o civilnem postopku, s katero je predlagala ugotovitev neobstoja delovnega razmerja med J. M. in Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) zaradi nepravilnosti, ki so domnevno vplivale na imenovanje J. M. na funkcijo sodnika v disciplinskem senatu zadnjenavedenega sodišča (v nadaljevanju: disciplinski senat). M. F. je to tožbo vložila po tem, ko je J. M. kot predsednik disciplinskega senata na podlagi člena 110(3) zakona o organizaciji splošnih sodišč, kakor je bil spremenjen, izdal odredbo, s katero je določil, da je Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w X (disciplinsko sodišče pri višjem sodišču v X, Poljska) pristojno disciplinsko sodišče za odločanje v disciplinskem postopku, uvedenem proti M. F. zaradi domnevnih zaostankov v postopkih, ki jih je vodila, in zaradi domnevnih zamud pri pripravi obrazložitev njenih odločb.

23 V utemeljitev te tožbe je M. F. navedla, da je neučinkovitost imenovanja J. M. na mesto sodnika Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) posledica dejstva, da je predsednik republike zadevni osebi akt o imenovanju izdal, ko je bil sklep KRS, s katerim je bilo predlagano imenovanje J. M. na to mesto, že predmet pravnega sredstva, ki ga je kandidat, ki ni bil predlagan za imenovanje na podlagi navedenega sklepa, vložil na podlagi člena 44(1a) zakona o KRS pri Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče). Poleg tega naj bi bil izbirni postopek za to mesto izveden na podlagi razpisa predsednika republike, ki naj ga minister ne bi sopodpisal, kot je zahtevano na podlagi člena 144 ustave.

24 M. F. je tudi predlagala, naj so vse osebe, ki so bile imenovane za sodnike v disciplinskem senatu, izločene in naj se določi, da je za odločanje o njeni tožbi namesto disciplinskega senata, ki je na podlagi člena 27(1), točka 2, zakona o vrhovnem sodišču običajno pristojen za obravnavo zadeve, pristojen Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (senat za delovno pravo in pravo socialne varnosti) pri Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) (v nadaljevanju: senat za delovno pravo in pravo socialne varnosti). M. F. je nazadnje predlagala, naj se začasno in za ves čas trajanja postopka v glavni stvari odredi ustavitev disciplinskega postopka, uvedenega proti njej.

Zadevi C-494/20 in C-496/20

25 Konfiguracija sporov o glavni stvari v zadevah C-494/20 in C-496/20 je skoraj enaka kot konfiguracija spora o glavni stvari v zadevi C-509/20.

26 K. M., sodnik na Sąd Okręgowy w K. (regionalno sodišče v K., Poljska) in M. F. predlagata, naj se ugotovi neobstoj delovnega razmerja med T. P., naslednikom J. M. na funkciji predsednika disciplinskega senata, in Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) zaradi domnevnih nepravilnosti pri imenovanju zadevne osebe, podobnih tistim, ki so navedene v točki 23 tega sklepa.

27 Poleg tega sta bili tudi ti tožbi iz postopka v glavni stvari vloženi po tem, ko je T. P. sprejel odredbi o določitvi disciplinskih sodišč za vodenje disciplinskih postopkov, uvedenih proti K. M. in M. F., in sicer v primeru prvega zaradi javnih izjav v zvezi z disciplinskim postopkom, ki poteka, s katerimi se je dvomilo o neodvisnosti in zakonitosti aktov KRS ter ustavnosti in nepolitičnosti disciplinskega senata, v primeru druge pa zaradi domnevnih kršitev določb prava Unije, ki izhajajo iz njenih sodnih odločb.

28 Nazadnje, v okviru navedenih tožb iz postopka v glavni stvari sta K. M. in M. F. vložila predloga za izdajo začasnih odredb in sprejetje ukrepov procesnega vodstva, ki sta podobna tistima iz točke 24 tega sklepa. K. M. je poleg tega predlagal, naj se toženi stranki v postopku v glavni stvari začasno prepove opravljanje sodniške funkcije na Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in naj se navedenemu sodišču naloži, naj zadevno osebo izključi iz opravljanja katerih koli sodniških opravil.

Zadeva C-493/20

29 P. J., sodnik na Sąd Okręgowy w O. (okrožno sodišče v O., Poljska), želi s tožbo v postopku v glavni stvari doseči ugotovitev neobstoja delovnega razmerja med A. T. in R. W. na eni strani ter Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) na drugi strani zaradi domnevnih nepravilnosti pri imenovanju teh oseb za sodnika disciplinskega senata, podobnih tistim, ki so navedene v točki 23 tega sklepa.

30 Ta tožba je bila vložena po izdaji odločbe, s katero je sestava treh sodnikov disciplinskega senata, v katerem sta bila A. T. in R. W., v okviru disciplinskega postopka proti osebi P. J. potrdila začasno prenehanje njene funkcije med navedenim postopkom in ji za čas tega začasnega prenehanja za 40 % znižala plačo. Navedena odločba naj bila med drugim izdana zato, ker naj bi oseba P. J. brez pravne podlage sprejela sklep, s katerim je vodji tajništva Sejm (spodnji del parlamenta) naložila, naj predloži sezname državljanov in sodnikov, ki so podprli prijave za mesta članov novega KRS.

31 Oseba P. J. je v okviru tožbe iz postopka v glavni stvari vložila tudi predloga za sprejetje ukrepov procesnega vodstva in izdajo začasnih odredb, ki sta podobna tistima iz točke 28 tega sklepa, med katerimi je bil tudi predlog za prekinitev disciplinskega postopka iz prejšnje točke.

Zadeva C-492/20

32 W. Ż., sodnik na Sąd Rejonowy w K. (regionalno sodišče v K., Poljska), s tožbo iz postopka v glavni stvari predlaga, naj se ugotovi neobstoj delovnega razmerja med K. Z. in Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) zaradi nepravilnosti, podobnih tistim, ki so navedene v točki 23 tega sklepa in ki so domnevno vplivale na imenovanje zadevne osebe na sodniško funkcijo v Izba Cywilna (civilni senat) navedenega sodišča (v nadaljevanju: civilni senat).

33 W. Ż. se v tožbi sklicuje na to, da se proti njemu trenutno vodi disciplinski postopek, ker je v nekem intervjuju podvomil o zakonitosti imenovanja K. Z., in na to, da bi mu ugotovitev o neobstoju delovnega razmerja z zadnjenavedenim omogočila utemeljiti stališče, ki ga je izrazil. Predložitveno sodišče se sklicuje tudi na to, da naj bi K. Z. kot vršilec dolžnosti prvega

predsednika Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) sprejel odlok, s katerim je razveljavil odlok svojega predhodnika in disciplinskemu senatu ponovno poveril nalogo hrambe listin iz disciplinskih spisov, odprtih proti sodnikom, in zagotavljanja upravnega vodenja teh spisov.

34 Nazadnje, W. Ż. je vložil predloga za izdajo začasnih odredb in sprejetje ukrepov procesnega vodstva, ki sta podobna tistima iz točke 28 tega sklepa in s katerima se tako med drugim želi doseči prekinitev disciplinskega postopka, ki so vodi proti njemu. Prav tako je predlagal, naj se izvedejo dokazi v zvezi z intervjujem, navedenim v prejšnji točki.

Zadeva C-491/20

35 Isti W. Ż. s tožbo iz postopka v glavni stvari predlaga, naj se ugotovi neobstoj delovnega razmerja med A. S. in Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) zaradi nepravilnosti, podobnih tistim, ki so navedene v točki 23 tega sklepa in ki so domnevno vplivale na imenovanje zadevne osebe na funkcijo sodnika v senatu za izredni nadzor in javne zadeve navedenega sodišča (v nadaljevanju: senat za izredni nadzor in javne zadeve).

36 Navedena tožba je bila vložena po tem, ko je A. S. kot sodnik posameznik navedenega senata sprejel sklep, s katerim je bila zavrnjena tožba, v kateri je W. Ż. izpodbijal odločbo, s katero je bil brez svojega soglasja premeščen, pri čemer je bil ta sklep sprejet, ko je civilni senat odločal o predlogu, s katerim se je med drugim predlagala izločitev vseh drugih sodnikov senata za izredni nadzor in javne zadeve, ki je sicer pristojen za odločanje o zadevni tožbi.

37 V okviru navedene tožbe iz postopka v glavni stvari je W. Ż. vložil tudi predloga za sprejetje ukrepov procesnega vodstva in izdajo začasnih odredb, ki sta podobna tistima iz točke 28 tega sklepa.

Zadeva C-495/20

38 (popravljeno s sklepom z dne 2. marca 2023) T. M., sodnik na Sąd Rejonowy w B. (okrožno sodišče v B., Poljska), s tožbo iz postopka v glavni stvari predlaga, naj se ugotovi neobstoj delovnega razmerja med T. D., M. D., P. K., J. L., M. L., O. N, G. Z. in A. S. na eni strani ter Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) na drugi strani zaradi nepravilnosti, podobnih tistim, ki so navedene v točki 23 tega sklepa in ki so domnevno vplivale na imenovanje zadevnih oseb na funkcijo sodnika v senatu za izredni nadzor in javne zadeve.

39 Navedena tožba je bila vložena, potem ko je navedeni senat zavrnil predlog za izločitev članov tega senata, ki ga je vložila oseba T. M. v postopku, ki ga je začela zoper odločbe KRS, ki so se nanašale na eni strani na „ugotovitev o ustavitvi postopka v zvezi z izključitvijo člana KRS od obravnavanja zadeve“ in na drugi strani na „dodeljevanje zadev“.

40 V okviru navedene tožbe iz postopka v glavni stvari je oseba T. M. vložila predloga za sprejetje ukrepov procesnega vodstva in izdajo začasnih odredb, ki sta podobna tistima iz točke 28 tega sklepa in ki sta med drugim namenjena temu, da se prekine postopek pred senatom za izredni nadzor in javne zadeve, v katerem je stranka.

Zadevi C-506/20 in C-511/20

41 T. B. in B. S., ki sta oba sodnika Sąd Rejonowy w S. (okrožno sodišče v S., Poljska), s tožbama iz postopkov v glavni stvari v zadevah C-506/20 in C-511/20 predlagata, prvi, naj se ugotovi neobstoj delovnega razmerja za vse sodnike senata za izredni nadzor in javne zadeve iz točke 38 tega sklepa, in, drugi, naj se ugotovi tak neobstoj za šest od teh istih sodnikov. Razlogi, ki jih tožeči stranki iz postopkov v glavni stvari navajata v podporo tema tožbama, se nanašajo na nepravilnosti, podobnih tistim, ki so navedene v točki 23 tega sklepa in ki so domnevno vplivale na imenovanje zadevnih oseb na funkcijo sodnika v senatu za izredni nadzor in javne zadeve.

42 Ti tožeči stranki iz postopkov v glavni stvari se glede svojega pravnega interesa sklicujeta na to, da čeprav sta vložili kandidaturo za mesto sodnika v disciplinskem senatu, KRS ni predlagal imenovanja ne ene ne druge, in na okoliščino, da bo tožbi, ki sta ju vložili zoper sklep tega organa, s katero je ta organ za navedeno imenovanje predlagal druge kandidate, načeloma moral obravnavati senat za izredni nadzor in javne zadeve in s tem potencialno sodnika, ki sta toženi stranki iz postopka v glavni stvari.

43 V okviru tožb iz postopka v glavni stvari sta T. B. in B. S. vložila predloga za sprejetje ukrepov procesnega vodstva in izdajo začasnih odredb, ki sta v bistvu podobna tistima iz točke 28 tega sklepa in ki med drugim vključujeta prekinitev postopkov, ki sta ju začela pred senatom za izredni nadzor in javne zadeve.

Vprašanja za predhodno odločanje

44 Iz predložitvenih odločb je razvidno, da so različne sestave senata za delovno pravo in pravo socialne varnosti, pred katerimi se odloča o obravnavanih tožbah iz postopka v glavni stvari, najprej odločile, da se preučitev teh tožb začasno odloži, dokler Sodišče ne bo odločilo v zadevi C-508/19, Prokurator Generalny in drugi (Disciplinski senat vrhovnega sodišča – Imenovanje).

45 (popravljeno s sklepom z dne 2. marca 2023) Vendar so se navedene sestave ob upoštevanju več okoliščin, ki so se pojavile po sprejetju teh odločb o prekinitvi, nato odločile za predložitev teh predlogov za sprejetje predhodne odločbe. Te okoliščine se nanašajo, prvič, na obstoj predloga predsednika disciplinskega senata z dne 6. maja 2020 za prenos večine spisov v zvezi s postopki v glavni stvari in zahtev državnega tožilca z dne 7. in 8. julija 2020, da se vse navedene zadeve posredujejo temu senatu. Drugič, različne sestave, ki so predložile predloge za sprejetje predhodne odločbe, se sklicujejo na to, da je bil nedavno z zakonom z dne 20. decembra 2019 v zakon o vrhovnem sodišču vstavljen nov člen 29(2) in (3), ki Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) prepoveduje izpodbijanje legitimnosti sodišč oziroma kakršno koli presojo zakonitosti imenovanja sodnikov ali njihove pristojnosti za opravljanje nalog s področja izvajanja sodne oblasti. Tretjič, te sestave poročajo o dopisu predsednika senata za izredni nadzor in javne zadeve z dne 8. julija 2020, v katerem naj bi ta navedel, da je glede na novi člen 26(2), prvi stavek, zakona o vrhovnem sodišču – kar je določba, ki je bila prav tako nedavno uvedena z zakonom z dne 20. decembra 2019 – ta senat pristojen za odločanje o tem, ali so tožbe iz postopkov v glavni stvari v pristojnosti disciplinskega senata ali senata za delovno pravo in pravo socialne varnosti, v katerega spadajo različne sestave, ki trenutno odločajo o teh tožbah.

46 V teh okoliščinah je Sąd Najwyższy (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) (vrhovno sodišče (senat za delovno pravo in pravo socialne varnosti), Poljska) prekinilo odločanje in Sodišču v vsaki od teh zadev v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba člen 279 PDEU in člen 160(2) Poslovnika Sodišča v povezavi s členom 4(3) in členom 19(1) PEU ter s točko 1, prva in druga alinea, sklepa Sodišča z dne 8. aprila 2020, Komisija/Republika Poljska (C-791/19 R[, EU:C:2020:277]), razlagati tako, da predsednik Izba Dyscyplinarna Sąd Najwyższy (disciplinski senat vrhovnega sodišča) (*oziroma glede na besedilo vprašanja, kot je postavljeno v zadevi C-492/20, ‚državni tožilec'*) do odločitve v zadevi C-791/19, glede na zadržanje uporabe člena 3(5), člena 27 in člena 73(1) [zakona o vrhovnem sodišču], ne more predlagati odstopa zadeve, v kateri se ugotavlja neobstoj službenega razmerja sodnika vrhovnega sodišča?

2. Ali je treba člen 2 in člen 4(2) v povezavi s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU ter načelo pravice do dostopa do sodišča razlagati tako, da:
   a) nacionalno sodišče ne sme uporabiti prepovedi ‚izpodbijanja legitimnosti sodišč' in , ugotovitve ali presoje zakonitosti imenovanja sodnika ali pristojnosti, ki iz tega izhaja, da opravlja sodno funkcijo', kot je določena v členu 29(2) in (3) zakona o vrhovnem sodišču, ker to, da Unija spoštuje ustavno identiteto držav članic, ne pomeni, da lahko nacionalni zakonodajalec sprejema rešitve, ki posegajo v temeljne vrednote in načela Unije?
   b) ustavna identiteta države članice ne sme imeti za posledico odvzema pravice do z zakonom ustanovljenega neodvisnega sodišča, če so pri postopku imenovanja pred vročitvijo akta o imenovanju obstajale pomanjkljivosti, ki so opisane v vprašanjih za predhodno odločanje v zadevah C-487/19 in C-508/19, predhodni sodni preizkus tega postopka pa je bil namenoma izključen na način, ki je očitno v nasprotju z nacionalno ustavo?

3. Ali je treba člen 2 in člen 4(2) v povezavi s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU ter načelom pravice do sodnega varstva in členom 267 PDEU razlagati tako, da je mogoče vsebino pojma ustavne identitete države članice v delu, v katerem se nanaša na pravico do sodnega varstva, določiti zavezujoče za sodišče države članice, ki odloča na zadnji stopnji, le v okviru dialoga tega sodišča ali drugih nacionalnih sodišč (npr. Trybunał Konstytucyjny (ustavno sodišče)) s Sodiščem v okviru uporabe postopka predhodnega odločanja?

4. Ali je treba člen 19(1), drugi pododstavek, PEU [v povezavi s členom 267 PDEU – *to pojasnilo je dano le v predlogih za sprejetje predhodne odločbe v zadevah C-494/20, C-506/20, C-509/20 in C-511/20* –] in splošno načelo pravice do sodišča, ki je predhodno ustanovljeno z zakonom, razlagati tako, da sodišče države članice, ki odloča na zadnji stopnji, zavrne predlog za odstop spisa v zadevi, [v kateri je bilo Sodišču postavljeno vprašanje za predhodno odločanje – *to pojasnilo je dano le v predlogih za sprejetje predhodne odločbe v zadevah C-491/20 in C-509/20* –] če tak predlog vloži oseba, ki je bila na podlagi nacionalne zakonodaje na mesto sodnika imenovana v okoliščinah, ki so vodile do ustanovitve sodišča, ki ne izpolnjuje zahtev po neodvisnosti in nepristranskosti ter ni sodišče, ustanovljeno z zakonom, ne da bi bilo treba predhodno izčrpati postopek, na katerega se nanaša vprašanje za predhodno odločanje v zadevi C-508/19 ali sodba Sodišča z dne 19. novembra 2019, A. K. in drugi (Neodvisnost disciplinskega senata vrhovnega sodišča) (C-585/18, C-624/18 in C-625/18, EU:C:2019:982)?“

47 Dalje, v predložitvenih odločbah v zadevah od C-491/20 do C-495/20, C-506/20 in C-511/20 je bilo oblikovano peto vprašanje, kot sledi:

„5. Ali je treba člen 19(1), drugi pododstavek, PEU v povezavi s členom 2 in členom 4(3) PEU ter pravico do sodnega varstva razlagati tako, da mora nacionalno sodišče, ki odloča v zadevi, ki se nanaša na ugotovitev neobstoja službenega razmerja sodnika nacionalnega sodišča zaradi resnih kršitev v postopku njegovega imenovanja, izdati začasni ukrep in toženi stranki v taki zadevi prepovedati odločanje v vseh drugih zadevah, ki spadajo na področje uporabe prava Unije, sicer bodo dejanja takega sodnika ali izdane odločbe brez učinka, in odrediti drugim organom, naj taki toženi stranki ne dodeljujejo zadev in naj je ne razporejajo v sodeče sestave?“

48 Nazadnje, predložitveno sodišče, ki je navedlo, da ravna „v skladu s členom 267 PDEU v povezavi s točko 27 Priporočil nacionalnim sodiščem v zvezi z začetkom postopka predhodnega odločanja [(UL 2019, št. 380, str. 1)]“, je v vseh obravnavanih združenih zadevah razen v zadevi C-509/20 postavilo ta štiri zadnja vprašanja, ki identično povzemajo besedilo štirih vprašanj, ki so bila Sodišču predložena že v zadevi C-508/19, Prokurator Generalny in drugi (Disciplinski senat vrhovnega sodišča – Imenovanje):

„6. Ali je treba člen 19(1), drugi pododstavek, člen 2, člen 4(3) in člen 6(3) PEU v povezavi s členom 47 [Listine] in členom 267, tretji odstavek, PDEU razlagati tako, da lahko sodišče države članice, ki odloča na zadnji stopnji, v postopku za ugotovitev neobstoja službenega razmerja odloči, da tisti, na katerega je bil naslovljen akt o imenovanju na sodniško funkcijo pri tem sodišču, ni sodnik, če je bil ta dokument izdan na podlagi predpisov, ki kršijo načelo učinkovitega sodnega varstva, ali na način, ki ni v skladu s tem načelom, če je bil sodišču pred izdajo akta o imenovanju preizkus tega vprašanja namenoma onemogočen?

7. Ali je treba člen 19(1), drugi pododstavek, člen 2 in člen 4(3) PEU ter člen 47 [Listine] v povezavi s členom 267 PDEU razlagati tako, da gre za kršitev načela učinkovitega sodnega varstva, če je bil akt o imenovanju na sodniško funkcijo izdan po tem, ko je nacionalno sodišče predložilo vprašanje za predhodno odločanje v zvezi z razlago prava Unije, saj je od odgovora na to vprašanje odvisno, ali je mogoče nacionalne predpise, ki so omogočili izdajo teh aktov, šteti za skladne s pravom Unije?

8. Ali je treba člen 19(1), drugi pododstavek, člen 2, člen 4(3) in člen 6(3) PEU ter člen 47 [Listine] razlagati tako, da gre za kršitev načela učinkovitega sodnega varstva v primeru, da pravica do dostopa do sodišča ni zagotovljena, če je bil akt o imenovanju na sodniško funkcijo pri sodišču države članice izdan na podlagi postopka imenovanja, ki je bil izveden s kršitvijo predpisov te države članice?

9. Ali je treba člen 19(1), drugi pododstavek, člen 2 in člen 4(3) PEU ter člen 47 [Listine] v povezavi s členom 267, tretji odstavek, PDEU razlagati tako, da gre za kršitev načela učinkovitega sodnega varstva, če je nacionalni zakonodajalec v okviru sodišča države članice, ki odloča na zadnji stopnji, ustanovil organizacijsko enoto, ki ni sodišče v smislu prava Unije?“

Postopek pred Sodiščem

Predlogi za uporabo hitrega postopka

49 Predložitveno sodišče je predlagalo, naj se prvo in peto vprašanje za predhodno odločanje obravnavata po hitrem postopku na podlagi člena 105 Poslovnika. V utemeljitev tega predloga je navedlo, da je uporaba tega hitrega postopka v zvezi s prvim vprašanjem upravičena glede na to, da je nujno, da se odpravijo dvomi glede področja uporabe *ratione materiae* sklepa z dne 8. aprila 2020, Komisija/Poljska (C-791/19 R, EU:C:2020:277), v zvezi s petim vprašanjem pa glede na to, da je nujno, da se zagotovi delovanje nacionalnega pravosodnega sistema, ki ustreza zahtevam prava Unije.

50 Člen 105(1) Poslovnika določa, da če je treba zadevo zaradi njene narave obravnavati v kar najkrajšem času, lahko predsednik Sodišča na predlog predložitvenega sodišča ali izjemoma po uradni dolžnosti po opredelitvi sodnika poročevalca in generalnega pravobranilca odloči, da se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po hitrem postopku.

51 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je tak hitri postopek postopkovni instrument, namenjen odzivu na položaj izjemne nujnosti (sodba z dne 21. decembra 2021, Randstad Italia, C-497/20, EU:C:2021:1037, točka 37 in navedena sodna praksa).

52 V obravnavani zadevi je predsednik Sodišča s sklepi z dne 12. in 30. oktobra 2020 ter 13. novembra 2020 po opredelitvi sodnika poročevalca in generalnega pravobranilca odločil, da se predlogom iz točke 49 tega sklepa ne ugodi.

53 V zvezi s tem je najprej treba spomniti, da je v zadevi C-508/19, Prokurator Generalny in drugi (Disciplinski senat vrhovnega sodišča – Imenovanje), ki se je nanašala na isti spor o glavni stvari kot zadeva C-509/20 in v kateri so bila Sodišču predložena vprašanja za predhodno odločanje, enaka vprašanjem od šestega do devetega v teh združenih zadevah, predsednik Sodišča s sklepom z dne 20. avgusta 2019 že zavrnil prejšnji predlog predložitvenega sodišča za obravnavanje po hitrem postopku. V tem smislu je treba razloge za tako zavrnitev iz točk od 39 do 43 sodbe Prokurator Generalny uporabiti tudi v zvezi s predlogi za obravnavanje po hitrem postopku iz teh združenih zadev.

54 Poleg tega je treba – tudi če bi predpostavili, da je mogoče hitri postopek, kot v obravnavani zadevi predlaga predložitveno sodišče, uporabiti le za nekatera vprašanja za predhodno odločanje, o katerih odloča Sodišče – ugotoviti, da ni jasno, kako naj bi bil odgovor na prvo vprašanje posebej nujen, saj to sodišče svojega predloga s tega vidika sicer ni z ničemer utemeljilo.

55 V zvezi s petim vprašanjem je treba najprej opozoriti, da zgolj dejstvo, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe vložen v okviru nacionalnega postopka, ki omogoča sprejetje začasnih ukrepov, ne dokazuje, da narava zadeve zahteva, da se ta obravnava v kar najkrajšem času (sodba Prokurator Generalny, točka 40 in navedena sodna praksa). Drugič, opozoriti je treba, da je o predlogih za izdajo začasne odredbe, na katere se nanaša to peto vprašanje, predložitveno sodišče odločalo že dlje časa, zlasti pred sestavo navedenega sodišča, ki je najprej prekinila obravnavanje zadev v postopkih v glavni stvari do izdaje sodbe v zadevi C-508/19, Prokurator Generalny in drugi (Disciplinski senat vrhovnega sodišča – Imenovanje), kar ne pripomore k temu, da bi se potrdil obstoj izredne nujnosti, ki bi lahko upravičila hitri postopek za odgovor na navedeno vprašanje.

Združitev

56 S sklepom predsednika Sodišča z dne 16. novembra 2020 so bile zadeve od C-491/20 do C-496/20, C-506/20, C-509/20 in C-511/20 združene za pisni in ustni del postopka ter za poznejšo izdajo odločbe.

Delni umik vprašanj za predhodno odločanje

57 Potem ko je Sodišče v sodbi Prokurator Generalny predlog za sprejetje predhodne odločbe, o katerem je odločalo v zadevi C-508/19, razglasilo za nedopusten, je bilo predložitvenemu sodišču postavljeno vprašanje, ali namerava vztrajati pri teh predlogih za sprejetje predhodne odločbe.

58 Predložitveno sodišče je v odgovoru Sodišču 27. aprila 2022 navedlo, da se je odločilo, da bo umaknilo prvo, osmo in deveto vprašanje za predhodno odločanje ter vztrajalo pri šestih preostalih vprašanjih. Predložitveno sodišče je 23. maja 2022 sprejelo sklepe z obrazložitvijo te odločitve ter jih istega dne sporočilo Sodišču.

59 Iz navedenih obrazložitev je razvidno, da predložitveno sodišče meni, da je še vedno treba odgovoriti na drugo, tretje in četrto vprašanje, in to tudi v primeru, če bi Sodišče nikalno odgovorilo na šesto in sedmo vprašanje ali ju razglasilo za nedopustni, kot je to storilo v sodbi Prokurator Generalny. Četrto vprašanje naj bi se namreč nanašalo na postopkovne težave, ki jih mora predložitveno sodišče rešiti glede tega, ali je treba postopke v glavni stvari predložiti disciplinskemu senatu ali senatu za izredni nadzor in javne zadeve. Drugo in tretje vprašanje naj bi bili tesno povezani s četrtim, odgovor na njiju pa toliko bolj potreben, ker je Trybunał Konstytucyjny (ustavno sodišče) pred kratkim uvedlo sodno prakso, s katero je omejeno področje uporabe načela primarnosti prava Unije.

60 V zvezi s petim vprašanjem predložitveno sodišče navaja, da ga je mogoče šteti za brezpredmetno le v primeru, če bi bil odgovor na šesto in sedmo vprašanje nikalen ali če bi Sodišče ti vprašanji razglasilo za nedopustni.

61 Nazadnje, predložitveno sodišče poudarja, da se šesto in sedmo vprašanje nanašata na to, ali je s pravom Unije zahtevano, da v nacionalnem pravu obstaja posebno pravno sredstvo za varstvo pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi tega prava, kakršno je tisto, ki je predvideno v postopku v glavni stvari.

62 Na eni strani, prvič, v nasprotju s tem, kar je Sodišče odločilo v zadevi Prokurator Generalny, postopek za ugotovitev neobstoja delovnega razmerja sodnika, ki je tožena stranka iz postopka v glavni stvari v zadevi C-508/19, ni akcesoren v razmerju do disciplinskega postopka, uvedenega proti sodniku, ki je tožeča stranka iz postopka v glavni stvari v tej zadevi, saj sta ta postopka dejansko neodvisna in se interes tožeče stranke v postopku za ugotovitev neobstoja delovnega razmerja presoja šele po tem, ko se za sodni postopek, ki je bil tako uveden, ugotovi, da je dopusten. Poleg tega v obravnavanih postopkih v glavni stvari ni vzporednih postopkov, podobnih tistim iz sodbe Prokurator Generalny.

63 Na drugi strani, če se upošteva nacionalni sistem vseh pravnih sredstev, ki so na voljo posameznikom, kot je navedeno v tej sodbi, bi to moralo privesti do sklepa, da je zadevna tožba za ugotovitev neobstoja delovnega razmerja dopustna, ker je ta tožba dejansko edino pravno sredstvo, ki omogoča, da se zagotovi spoštovanje jamstev iz člena 19(1), drugi pododstavek, PEU in

člena 47 Listine, saj v nacionalnem pravu ni nobenega pravnega sredstva, ki bi omogočalo neposredno izpodbijanje mandata sodnika, potem ko ga je nezakonito imenoval predsednik republike.

64 Predložitveno sodišče prav tako opozarja na okoliščino, da so zdaj sodniki, ki spoštujejo ugotovitve iz sodne prakse Sodišča o pravni državi, izpostavljeni disciplinskim in kazenskim represalijam, kar naj bi bilo dokazano s številnimi konkretnimi primeri, ki jih navaja. Navaja tudi, da je novi prvi predsednik Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) zadržal nacionalna spisa v zadevah C-487/19 in C-508/19, ki ju je Sodišče vrnilo predložitvenima sodiščema v teh zadevah, in ju ni preposlal navedenima sodiščema, ter da se je sestava zadnjenavedenih sodišč v vmesnem času spremenila, zaradi česar so na njih odslej zaposleni pretežno sodniki, imenovani v okviru postopkov, v katerih so bile prisotne podobne pomanjkljivosti kot tiste, ki so bile sporne v navedeni zadevi C-487/19.

65 Nazadnje, predložitveno sodišče v zvezi z okoliščinami iz zadev C-494/20, C-496/20, C-508/19 in C-509/20 meni, da je treba upoštevati tudi to, da bo disciplinski senat tisti, ki bo na koncu moral preverjati zakonitost tega, ali je predsednik navedenega senata zakonito imenoval disciplinska sodišča, pristojna za vodenje disciplinskih postopkov, ki se hkrati vodijo proti tožečim strankam iz postopka v glavni stvari.

Dopustnost

66 Na podlagi člena 53(2) lahko Sodišče, če očitno ni pristojno za odločanje o zadevi ali če je predlog očitno nedopusten, po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli odloči z obrazloženim sklepom, ne da bi nadaljevalo postopek.

67 To določbo je treba uporabiti v obravnavani zadevi. Glede na ugotovitve iz sodbe Prokurator Generalny namreč ni mogoče dvomiti, da so obravnavani predlogi za sprejetje predhodne odločbe nedopustni (glej po analogiji sklep z dne 6. oktobra 2020, Prokuratura Rejonowa w Słubicach, C-623/18, neobjavljen, EU:C:2020:800, točka 23).

Šesto in sedmo vprašanje

68 V zvezi s šestim in sedmim vprašanjem za predhodno odločanje je treba najprej poudariti, na eni strani, da je besedilo teh vprašanj enako kot besedilo prvih dveh vprašanj v predlogu za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je Sodišče razglasilo za nedopustnega v sodbi Prokurator Generalny, in na drugi strani, da je bil navedeni predlog za sprejetje predhodne odločbe na Sodišče naslovljen v okviru istega postopka v glavni stvari, kot je tisti, v katerem je bil nato vložen predlog za sprejetje predhodne odločbe v eni od obravnavanih združenih zadev, in sicer v zadevi C-509/20.

69 V tem kontekstu je treba navesti, da je Sodišče v točki 60 sodbe Prokurator Generalny spomnilo na svojo ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero je postopek, uveden s členom 267 PDEU, instrument sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, s katerim prvo zagotavlja drugim razlago prava Unije, ki jo ta potrebujejo za rešitev obravnavanih sporov, ter da namen predhodnega odločanja ni oblikovanje posvetovalnih mnenj o splošnih ali hipotetičnih vprašanjih, temveč dejanska potreba po učinkoviti rešitvi spora. Enako je Sodišče v točki 62 te sodbe spomnilo tudi na ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero iz besedila in sistematike člena 267 PDEU izhaja, da postopek predhodnega odločanja med drugim predpostavlja, da mora pred nacionalnimi sodišči dejansko potekati spor, v okviru katerega se od teh sodišč zahteva, da izdajo odločbo, v kateri bo mogoče upoštevati predhodno odločbo Sodišča.

70 V zvezi s civilno tožbo za ugotovitev neobstoja delovnega razmerja sodnika, o kateri se odloča v postopku v glavni stvari v zadevi C-508/19, je Sodišče – potem ko je v točki 66 sodbe Prokurator Generalny spomnilo, da če nacionalno pravo tovrstno tožbo, s katero se želi doseči izdaja ugotovitvene odločbe, dovoljuje in če je predložitveno sodišče na podlagi tega prava ugotovilo, da je tožba, ki je bila pri njem vložena, dopustna, Sodišče ni pristojno za ovrženje te presoje – v točki 67 te sodbe vendarle navedlo, da v obravnavani zadevi ravno ne gre za tak primer.

71 Predložitveno sodišče, ki je v zadevi C-508/19 odločalo o taki tožbi, je namreč navedlo, da v skladu z veljavnim nacionalnim pravom ni pristojno za odločanje o zakonitosti akta, s katerim je bila oseba imenovana za sodnika, in da na podlagi tega nacionalnega prava prav tako ni mogoče ugotoviti dopustnosti take tožbe. Tudi predložitveno sodišče, ki odloča o podobnih tožbah, v obravnavanih združenih zadevah nima take pristojnosti.

72 Sodišče je – sklicujoč se v točkah 68 in 69 sodbe Prokurator Generalny tudi na svojo ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero sodelovanje med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, ki je vzpostavljeno s členom 267 PDEU, načeloma predpostavlja, da je predložitveno sodišče pristojno za odločanje o sporu o glavni stvari, tako da tega spora ni mogoče šteti za zgolj hipotetičnega, in da je to lahko drugače samo v nekaterih izjemnih okoliščinah – v točki 70 in naslednjih te sodbe predstavilo razloge, zaradi katerih take izjeme v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti.

73 V zvezi s tem je Sodišče na prvem mestu – in tako kot izhaja iz točke 70 sodbe Prokurator Generalny ob upoštevanju točk od 63 do 65 te sodbe – poudarilo, da je iz preudarkov predložitvene odločbe v zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, razvidno, da je formalni namen tožbe, ki jo je vložila tožeča stranka iz postopka v glavni stvari, sicer ugotovitev neobstoja delovnega razmerja med toženo stranko iz postopka v glavni stvari in Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), kar sicer nikakor ni povezano s tožečo stranko, vendar je končni cilj te tožbe izpodbijati veljavnost imenovanja te tožene stranke na mesto sodnika Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče). Sodišče je opozorilo tudi, da je navedena tožeča stranka s tem dejansko želela doseči rešitev pravnega vprašanja, postavljenega v okviru disciplinskega postopka, ki je tedaj tekel proti njej pred drugim nacionalnim sodiščem in ki se je nanašal na učinkovitost akta, s katerim je bila zadnjenavedena stranka imenovana, in sicer sodnega postopka, ki je bil ločen od postopka, uvedenega v postopku v glavni stvari in v zvezi s katerim je ista tožeča stranka predložitvenemu sodišču sicer predlagala, naj odredi njegovo prekinitev.

74 Podobne ugotovitve veljajo za vse spore o glavni stvari, ki so predmet teh predlogov za sprejetje predhodne odločbe.

75 Najprej, to velja za zadevo C-509/20, ki se, kot je bilo že poudarjeno, nanaša na isti spor o glavni stvari kot tisti, v katerem je bila izdana sodba v zadevi Prokurator Generalny. Enako velja za spora o glavni stvari v zadevah C-494/20 in C-496/20, katerih konfiguracija je, kot je razvidno iz točk od 25 do 28 tega sklepa, v vseh pogledih podobna tistim iz sporov o glavni stvari v zadevah C-508/19 in C-509/20.

76 (popravljeno s sklepom z dne 2. marca 2023) To velja tudi za druge spore o glavni stvari v teh združenih zadevah. Kot je razvidno iz preudarkov v predložitvenih odločbah in opisov iz točk od 29 do 43 tega sklepa, je namreč namen tožb, ki so jih vložile različne tožeče stranke v zadevah od C-491/20 do C-493/20, C-495/20, C-506/20 in C-511/20 – čeprav si formalno prizadevajo za ugotovitev, da med toženimi strankami iz postopka v glavni stvari v vsaki od teh zadev in Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) ne obstaja delovno razmerje – izpodbijanje veljavnosti imenovanja navedenih toženih strank na mesto sodnikov Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in s tem rešitev

pravnih vprašanj, ki se postavljajo v drugih postopkih, katerih stranke so te tožeče stranke iz postopkov v glavni stvari, pred drugimi sodišči. Poleg tega je treba navesti, da so skoraj vse tožeče stranke iz postopkov v glavni stvari predložitvenemu sodišču predlagale tudi, naj v obravnavanih zadevah v smislu začasne odredbe odredi prekinitev teh drugih, ločenih sodnih postopkov, v katerih so torej stranke.

77 Tako sta – po analogiji s tem, kar je Sodišče v točki 71 sodbe Prokurator Generalny navedlo v zvezi z enakima vprašanjema, postavljenima Sodišču v zadevi C-508/19 – šesto in sedmo vprašanje, ki sta bili predloženi Sodišču v zadevah C-491/20, od C-492/20 do C-496/20, C-506/20 in C-511/20, neločljivo povezani s spori, ki niso spori o glavni stvari in glede na katere so zadnjenavedeni spori le pomožni, ker je namen teh vprašanj v bistvu omogočiti preučitev, ali je bila posledica nekaterih domnevnih nepravilnosti, ki so vplivale na imenovanje sodnikov, ki so tožene stranke iz postopka v glavni stvari, to, da ti sodniki niso bili ali ne bodo upravičeni sprejeti aktov v okviru teh drugih sporov. Podobno je namen navedenih vprašanj v posebnem okviru zadeve C-492/20 omogočiti, da se preuči, ali je trditev, s katero je opozorjeno na take nepravilnosti, mogoče opredeliti kot disciplinski prekršek v okviru disciplinskega postopka, v katerem je tožeča stranka iz postopka v glavni stvari poleg tega stranka v navedeni zadevi.

78 V teh okoliščinah – in kot je tudi poudarilo Sodišče v navedeni točki 71 sodbe Prokurator Generalny – bi moralo Sodišče za celovito presojo obsega teh vprašanj za predhodno odločanje in za zagotovitev ustreznih odgovorov nanje upoštevati upoštevne elemente, značilne za te druge sodne postopke, namesto da bi se držalo konfiguracije obravnavanih sporov o glavni stvari, kot je sicer zahtevano s členom 267 PDEU.

79 Na drugem mestu, Sodišče je v točki 72 sodbe Prokurator Generalny poudarilo, da bi lahko ob neobstoju pravice do direktne tožbe zoper imenovanje tožene stranke iz postopka v glavni stvari, v katerem je bila izdana navedena sodba, za predsednika disciplinskega senata Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) ali zoper akt zadnjenavedenega o določitvi disciplinskega sodišča, pristojnega za obravnavo disciplinskega spora proti tožeči stranki v tem postopku v glavni stvari, zadnjenavedena pri navedenem sodišču vložila ugovor zaradi morebitne iz navedenega akta izhajajoče kršitve svoje pravice, da o istem sporu odloči neodvisno, nepristransko in z zakonom predhodno ustanovljeno sodišče.

80 Sodišče je v točki 73 sodbe Prokurator Generalny v zvezi s tem poleg tega poudarilo, da je že presodilo, da nacionalne določbe, s katerimi je tako predsedniku disciplinskega senata podeljena diskrecijska pravica za določitev disciplinskega sodišča, ki je teritorialno pristojno za odločanje v disciplinskih postopkih proti sodnikom splošnih sodišč, kršijo člen 19(1), drugi pododstavek, PEU (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Poljska (Disciplinska ureditev za sodnike), C-791/19, EU:C:2021:596, točka 176). Prav tako je v točki 74 sodbe Prokurator Generalny navedlo, da se ob upoštevanju neposrednega učinka navedene določbe – ker je z njo naložena zahteva, da so sodišča, ki morajo razlagati in uporabljati pravo Unije, neodvisna, nepristranska in z zakonom predhodno ustanovljena – z načelom primarnosti prava Unije od tako določenega disciplinskega sodišča zahteva, da ne uporabi takih nacionalnih določb in da se zato izreče za nepristojno za obravnavanje spora, ki mu je bil predložen.

81 Glede okoliščine, na katero se sklicuje predložitveno sodišče in ki je omenjena v točki 65 tega sklepa, v skladu s katero bo moral na koncu disciplinski senat preverjati zakonitost tega, ali je predsednik navedenega senata zakonito imenoval disciplinska sodišča, pristojna za vodenje zadevnih disciplinskih postopkov, je treba navesti, da je po vložitvi teh predlogov za sprejetje predhodne odločbe Sodišče med drugim presodilo, da Republika Poljska s tem, da ne zagotavlja

neodvisnosti in nepristranskosti disciplinskega senata, ki na višji stopnji odloča v disciplinskih zadevah v zvezi s sodniki splošnih sodišč, ni izpolnila svojih obveznosti na podlagi člena 19(1), drugi pododstavek, PEU (sodba z dne 15. julija 2021, Komisija/Poljska (Disciplinska ureditev za sodnike), C-791/19, EU:C:2021:596, točka 113).

82 (popravljeno s sklepom z dne 2. marca 2023) Iz razlogov, ki so že bili navedeni v točki 75 tega sklepa, ugotovitve iz točk od 79 do 81 tega sklepa veljajo enako v kontekstu obravnavanih zadev C-494/20, C-496/20 in C-509/20.

83 Poleg tega je mogoče podobne ugotovitve smiselno navesti glede preostalih sporov o glavi stvari v teh združenih zadevah.

84 Zato se zdi, najprej, da bi tožeča stranka iz postopka v glavni stvari v zadevi C-492/20, da bi izpodbijala domnevno nezakonitost navedb, omenjenih v točki 33 tega sklepa, ki jih je podala glede okoliščin navedenega imenovanja, lahko predstavila trditve o domnevnih nepravilnostih, ki so vplivale na imenovanje sodnika, ki je tožena stranka iz postopka v glavni stvari, v smislu člena 19(1), drugi pododstavek, PEU neposredno pred disciplinskim sodiščem, ki odloča v disciplinskem postopku proti njej.

85 Dalje, v zvezi z zadevo C-493/20 je treba navesti, da mora tudi tožeča stranka iz postopka v glavni stvari v navedeni zadevi imeti možnost, da se sklicuje na morebitno neučinkovitost začasne odločbe disciplinskega senata v zvezi z njo, tako da se sklicuje na to, da je navedena odločba v nasprotju s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU, med drugim v okviru disciplinskega postopka, ki še vedno teče proti njej, pa tudi v zvezi z vsemi preostalimi nacionalnimi organi, ki bi morali izvršiti navedeno odločbo.

86 Glede zadeve C-491/20 je treba spomniti, da je, kar zadeva postopek, ki ga je sprožil W. Ż., da bi izpodbijal ukrep o premestitvi, sprejet proti njemu, in v katerem je bil izdan sklep sodnika A. S. iz točke 36 tega sklepa, civilni senat, ki odloča o predlogu za izločitev v okviru navedenega postopka, Sodišču predložil predlog za sprejetje predhodne odločbe, na podlagi katerega je bila v vmesnem času izdana sodba z dne 6. oktobra 2021, W. Ż. (Senat za izredni nadzor in javne zadeve vrhovnega sodišča – Imenovanje) (C-487/19, EU:C:2021:798).

87 V navedeni sodbi je, tako kot izhaja iz njenega izreka, Sodišče razsodilo, da je treba člen 19(1), drugi pododstavek, PEU in načelo primarnosti prava Unije razlagati tako, da mora nacionalno sodišče, ki odloča o predlogu za izločitev, ki je priložen tožbi, s katero sodnik, ki svojo funkcijo opravlja pri sodišču, v okviru katerega se lahko razlaga in uporablja pravo Unije, izpodbija odločbo, s katero je bil brez njegovega soglasja premeščen, če je taka posledica glede na postopkovni položaj nujna, da se zagotovi primarnost prava Unije, sklep, s katerim je organ, ki odloča na zadnji stopnji in v sestavi sodnika posameznika, zavrnil navedeno tožbo, šteti za neobstoječ, če je iz vseh pogojev in okoliščin, v okviru katerih je potekal postopek za imenovanje tega sodnika posameznika, razvidno, da je do tega imenovanja prišlo ob očitni kršitvi temeljnih pravil, ki so sestavni del vzpostavitve in delovanja zadevnega sodnega sistema, in če je s tem, da so pri pravnih subjektih nastali legitimni dvomi v zvezi z neodvisnostjo in nepristranskostjo zadevnega sodnika, ogrožena integriteta rezultata, do katerega je pripeljal navedeni postopek, tako da za navedeni sklep ni mogoče šteti, da ga je izdalo neodvisno, nepristransko in z zakonom predhodno ustanovljeno sodišče v smislu navedenega člena 19(1), drugi pododstavek, PEU.

88 Nazadnje, kar zadeva zadeve C-495/20, C-506/20 in C-511/20 ter cilj, ki mu sledijo tožeče stranke iz postopkov v glavni stvari in ki se v bistvu nanaša na to, da se doseže, da se sodniki senata za izredni nadzor in javne zadeve ne morejo izreči o tožbi, vloženi pred Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), za katero gre v točkah od 38 do 43 tega sklepa, morajo te tožeče stranke tudi tam v okviru postopka, ki se nanaša na navedene tožbe, pred sodiščem, ki odloča o njih, imeti možnost, da podajo vse trditve o morebitni kršitvi zadevnih določb prava Unije.

89 Poleg tega je treba še poudariti, da ob upoštevanju neposrednega učinka člena 19(1), drugi pododstavek, PEU, ki je že bil naveden v točki 80 tega sklepa, in posledic, ki jih ima zato to načelo primarnosti prava Unije za vse organe vsake države članice, ni jasno, kako bi lahko odločbe, ki bi bile izdane v teh postopkih v glavni stvari, v katerih bi se ugotovil neobstoj delovnega razmerja med toženimi strankami iz postopkov v glavni stvari, za tožeče stranke iz postopkov v glavni stvari pripeljale do drugačnega rezultata od tistega, ki bi lahko – odvisno od okoliščin – neposredno izhajal iz navedenega člena 19(1), drugi pododstavek, PEU v vseh vzporednih nacionalnih kontekstih iz točk od 82 do 88 tega sklepa.

90 Na tretjem mestu, Sodišče je v točki 75 sodbe Prokurator Generalny navedlo, da je iz pojasnil v predložitveni odločbi v zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba – s katerimi se je predložitveno sodišče v teh združenih zadevah v celoti strinjalo – in iz besedila prvega vprašanja za predhodno odločanje, ki je bilo predloženo v zadevi C-508/19 in kot šesto vprašanje umaknjeno v obravnavanih združenih zadevah, razvidno, da so pomisleki predložitvenega sodišča povezani zlasti s tem, da naj bi poljski zakonodajalec namenoma spremenil nacionalni pravni red, da bi preprečil, da bi bil postopek imenovanja sodnikov Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) odtlej lahko predmet učinkovitega sodnega nadzora.

91 V zvezi s tem je Sodišče glede sprememb zakonodaje, ki jih je kritiziralo predložitveno sodišče in ki so zaporedoma vplivale na člen 44 zakona o KRS, v bistvu navedlo, kot je razvidno iz točk od 77 do 81 sodbe Prokurator Generalny, da je bila na njihovi podlagi izdana sodba z dne 2. marca 2021, A. B. in drugi (Imenovanje sodnikov vrhovnega sodišča – Pravno sredstvo) (C-824/18, EU:C:2021:153). Sodišče je med drugim v zvezi s tem opozorilo na besedilo izreka navedene sodbe, v katerem je pojasnjeno, pod katerimi pogoji predložitveno sodišče, ki je zadevo predložilo Sodišču, lahko upravičeno šteje, da so navedene spremembe zakonodaje v nasprotju s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU in/ali členom 267 PDEU, in jih zato ob upoštevanju načela primarnosti ne uporabi.

92 V tem kontekstu je Sodišče v točki 80 sodbe Prokurator Generalny poudarilo, da je v točkah 129 in 156 sodbe z dne 2. marca 2021, A. B. in drugi (Imenovanje sodnikov vrhovnega sodišča – Pravno sredstvo) (C-824/18, EU:C:2021:153), razsodilo, da do takih kršitev člena 19(1), drugi pododstavek, PEU lahko pride v okoliščinah, v katerih lahko zlasti pogoji, v katerih je mogoče nenadoma odpraviti možnosti vložitve pravnih sredstev, ki so do takrat obstajala v zvezi s postopkom imenovanja sodnikov, oziroma odpraviti učinkovitost takih pravnih sredstev, pri pravnih subjektih očitno vzbudijo sistemske dvome glede neodvisnosti in nepristranskosti sodnikov, imenovanih po koncu tega postopka.

93 Poleg tega je Sodišče v točki 81 sodbe Prokurator Generalny spomnilo tudi, da je v točkah 129 in 156 sodbe z dne 2. marca 2021, A. B. in drugi (Imenovanje sodnikov vrhovnega sodišča – Tožbe) (C-824/18, EU:C:2021:153), izrecno navedlo, da se morebiten neobstoj možnosti vložitve pravnega sredstva v okviru takega postopka imenovanja v nekaterih primerih lahko izkaže za neproblematičen z vidika zahtev, ki izhajajo iz prava Unije, zlasti iz člena 19(1), drugi pododstavek, PEU.

94 V tej točki 81 je Sodišče tako v zvezi s tem ugotovilo, da je namen tožbe, kakršna je ta v zadevi Prokurator Generalny, v bistvu doseči obliko neveljavnosti imenovanja tožene stranke iz postopka v glavni stvari na sodniško funkcijo pri Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) *erga omnes*, čeprav nacionalno pravo ne dovoljuje in nikoli ni dovoljevalo, da bi vsi pravni subjekti izpodbijali imenovanje sodnikov z direktno ničnostno tožbo ali tožbo za razveljavitev takega imenovanja.

95 Enaki poudarki in ugotovitve veljajo tudi glede vseh postopkov v glavni stvari.

96 Ob upoštevanju vseh elementov, ki so bili tako izpostavljeni v sodbi Prokurator Generalny in je bilo nanje pravkar opozorjeno, ter dejstva, da je naloga, ki je Sodišču zaupana s členom 267 PDEU, vsakemu sodišču Unije zagotoviti elemente razlage prava Unije, ki jih to potrebuje za rešitev resničnih sporov, ki so mu predloženi, zlasti ob upoštevanju – v tem kontekstu – sistema vseh pravnih sredstev, ki so na voljo posameznikom, je Sodišče nazadnje v točki 82 te sodbe štelo, da vprašanja, ki so bila Sodišču predložena v predlogu za sprejetje predhodne odločbe, o katerem je odločalo, presegajo okvir sodne naloge, ki jo to ima na podlagi navedenega člena 267 PDEU.

97 Elementi, na katere se sklicuje predložitveno sodišče in ki so navedeni v točki 64 tega sklepa, ne morejo vplivati na vse ravnokar navedene premisleke in na sklep, ponovljen v prejšnji točki tega sklepa.

98 Iz vsega zgoraj navedenega je razvidno, da je treba šesto in sedmo vprašanje razglasiti za očitno nedopustni.

Peto vprašanje

99 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je tudi peto vprašanje za predhodno odločanje očitno nedopustno, saj je predložitveno sodišče, kot izhaja iz točke 60 tega sklepa, samo poudarilo, da bi bilo to vprašanje brezpredmetno, če bi bili šesto in sedmo vprašanje razglašeni za nedopustni.

100 Peto vprašanje se namreč nanaša na možnost, ki ni dovoljena z nacionalnim pravom, da se sprejmejo začasne odredbe, s katerimi se toženim strankam v nekaterih postopkih v glavni stvari prepove nadaljnje opravljanje sodniške funkcije na Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) in se temu sodišču odredi, da zadevne osebe izključi iz vseh sodniških opravil do odločitve o vsebini zadev, s katero bo predložitveno sodišče v teh zadevah zaradi pričakovanih odgovorov Sodišča na šesto in sedmo vprašanje lahko ugotovilo, da na podlagi prava Unije med temi sodniki in Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče) ne obstaja delovno razmerje. V teh okoliščinah, ker sta bili šesto in sedmo vprašanje razglašeni za nedopustni in ker zato ni bil podan vsebinski odgovor, ni mogoče šteti, da je odgovor na peto vprašanje potreben za rešitev sporov o glavni stvari.

Četrto vprašanje

101 Tudi četrto vprašanje je treba šteti za očitno nedopustno.

102 V zvezi s tem je treba poudariti, da je samo besedilo četrtega vprašanja, kot je navedeno v točki 46 tega sklepa, zaradi načina, kako je oblikovano, izjemno težko razumljivo, pri tem pa obrazložitev predložitvenih odločb ne omogoča, da bi se dojel njegov točen obseg, saj nekatere zapletene trditve v teh odločbah, ki se med drugim nanašajo na razmerje subsidiarnosti med drugim in

četrtim vprašanjem, to razumevanje še dodatno otežujejo. Zato je težko točno in konkretno opredeliti problem razlage določb prava Unije, ki bi se lahko pojavil v sporih o glavni stvari v zvezi s tem četrtim vprašanjem.

103 Natančneje, ni jasno, kako bi lahko bila s pogoji, pod katerimi sta bila predsednika disciplinskega senata ter senata za izredni nadzor in javne zadeve imenovana za sodnika Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), zgolj na podlagi tega, da sta vložila zahteve za predodelitev zadevnih spisov, kršena pravica tožečih strank iz postopkov v glavni stvari, da o njihovi zadevi odloča neodvisno sodišče. Do take kršitve bi lahko namreč potencialno, odvisno od posameznega primera, privedle le okoliščine imenovanja sodnikov, ki bodo morda morali odločati v okviru enega od teh senatov.

104 Prav tako ni jasno, kako bi bilo na podlagi tako podanih zahtev za predodelitev spisov iz postopkov v glavni stvari mogoče od predložitvenega sodišča zahtevati drugačno odločitev od tiste, ki jo mora to sodišče neodvisno od take „zahteve“ tako ali tako sprejeti glede morebitne predodelitve navedenih zadev enemu ali drugemu zadevnem senatu, če bi bil ta senat pristojen za njihovo obravnavo, ali nasprotno, glede zavrnitve take predodelitve, ker na primer tak senat ne bi bil neodvisno sodišče.

105 V zvezi s temi različnimi vidiki je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso nujno, da nacionalno sodišče vsaj minimalno pojasni razloge za izbiro določb prava Unije, katerih razlago zahteva, in povezavo, ki jo je ugotovilo med temi določbami in nacionalno zakonodajo, ki se uporablja v zadevnem sporu (glej v tem smislu sodbo z dne 10. marca 2016, Safe Interenvíos, C-235/14, EU:C:2016:154, točka 115 in navedena sodna praksa). V tem smislu morajo podatki in vprašanja iz predložitvenih odločb omogočiti ne le Sodišču, da poda koristne odgovore, ampak tudi vladam držav članic in drugim zainteresiranim subjektom, da predložijo stališča v skladu s členom 23 Statuta Sodišča Evropske unije, Sodišče pa je dolžno skrbeti za uresničevanje te možnosti (glej v tem smislu sklep z dne 12. maja 2016, Security Service in drugi, od C-692/15 do C-694/15, EU:C:2016:344, točka 21 in navedena sodna praksa).

Drugo in tretje vprašanje

106 Nazadnje, tudi drugo in tretje vprašanje sta očitno nedopustni.

107 V zvezi s tem je treba spomniti, da se navedeni vprašanji nanašata na prepoved izpodbijanja legitimnosti sodišč oziroma ugotavljanja ali presoje zakonitosti imenovanja sodnika ali njegove pristojnosti za opravljanje nalog s področja izvajanja sodne oblasti iz člena 29(2) in (3) zakona o vrhovnem sodišču.

108 Kot je razvidno iz pojasnil predložitvenega sodišča, je to navedena vprašanja postavilo, ker bi mu take nacionalne določbe lahko preprečile, na eni strani, da bi ugotovilo neobstoj delovnega razmerja med toženo stranko iz postopka v glavni stvari in Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), če bi bili odgovori Sodišča na šesto in sedmo vprašanje taki, da bi mu omogočili take ugotovitve, in na drugi strani, da sestave Sąd Najwyższy (vrhovno sodišče), ki so vložile te predloge za sprejetje predhodne odločbe, zavrnejo predodelitev odločanja o sporih o glavni stvari drugim senatom tega sodišča, čeprav bi bila taka zavrnitev potrebna glede na odgovora Sodišča na prvo ali četrto vprašanje.

109 V teh okoliščinah zadostuje ugotovitev, da glede na nedopustnost četrtega, šestega in sedmega vprašanje ter umik prvega vprašanja morebitna odgovora na drugo in tretje vprašanje ne bi bila upoštevna za rešitev sporov o glavni stvari.

110 Glede na vse zgoraj navedeno je treba obravnavane predloge za sprejetje predhodne odločbe razglasiti za očitno nedopustne.

111 (popravljeno s sklepom z dne 2. marca 2023) V teh okoliščinah ni treba odločiti o predlogu A. S., naj se opravi zaslišanje priče v skladu s členom 67 Poslovnika Sodišča, saj je navedeni predlog postal brezpredmeten (glej po analogiji sklep z dne 6. oktobra 2020, Prokuratura Rejonowa w Słubicach, C-623/18, neobjavljen, EU:C:2020:800, točka 37).

Stroški

112 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) sklenilo:

Predlogi za sprejetje predhodne odločbe, ki jih je Sąd Najwyższy (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) (vrhovno sodišče (senat za delovno pravo in pravo socialne varnosti), Poljska) vložilo z odločbami z dne 15. julija 2020, so nedopustni.

Podpisi